

DECIZIA nr. 97

Directia Generala a Finantelor Publice a fost sesizata de Directia de Control Fiscal, asupra contestatiei formulata impotriva masurilor stabilite prin procesul verbal incheiat in 2003.

Intrucat in Referatul de propuneri de solutionare a contestatiei s-a mentionat ca actul atacat a fost inaintat Politiei - Biroul de combatere a criminalitatii economico-financiare, prin Decizia din 2004 emisa de DGFP s-a dispus suspendarea solutionarii contestatiei formulate pana la pronuntarea unei solutii definitive pe latura penala, pentru obligatii fiscale suplimentare privind impozit pe profit si TVA, impreuna majorari si penalitati de intarziere.

S-a primit o copie de pe ordonanta de scoatere de sub urmarire penala emisa de Judecatoria Galati privind administratorul petentei.

In conformitate cu art. 205 (1) din O.G. nr. 92/24.12.2003 republicata privind Codul de procedura fiscala, "Contestatiile depuse inainte de intrarea in vigoare a prezentului cod se solutioneaza potrivit procedurii administrativ - jurisdictionale existente la data depunerii contestatiei".

Prin contestatia formulata, fata de impozitul pe profit inregistrat si declarat de societate organul de control a stabilit o diferenta de profit impozabil provenita din cheltuieli cu reclama si publicitatea pentru care sustine ca exista documente justificative care "nu au fost luate in seama si nu au fost mentionate in procesul verbal de control", respectiv "contract din decembrie 2000" si din facturi fiscale emise de societati angajatilor petentei si pentru care societatea contestatara nu are posibilitatea sa faca controlul existentei in baza de date a MF. Petenta considera ca se afla in pozitia cumparatorului de buna credinta, care a receptionat marfa si a livrat-o in baza documentelor de care dispune.

De asemenea petenta contesta faptul ca sunt nedeductibile fiscal cheltuieli privind marfuri achizitionate cu facturi fiscale de la societati ce nu se regasesc in baza de date a MF, suma din factura prin care s-a predat contractul de leasing la TICO intrucat societatea nu mai avea posibilitati financiare de sustinere a acestuia, cheltuieli privind prestarile de servicii pe considerentul ca facturile contin cantitati de produse nereale, din verificarile efectuate de petenta dupa incheierea procesului verbal rezulta ca facturile au acoperire in cantitati reale si in contract incheiat.

Organul de control a determinat TVA suplimentar corespunzator exportului de produse siderurgice realizat in decembrie 2000, invocand prevederile art. 9.2 din HG 401/2000 care stipuleaza ca nu beneficiaza de cota zero "contribuabilii care incaseaza valuta in numerar sau prin transferuri din conturi bancare personale", ceea ce petenta considera ca nu e cazul ei.

Sustine ca operatiunea efectuata se incadreaza la art. 9.3 din HG 401/2000 pentru care au fost puse la dispozitia organului de control documentele legale respectiv factura externa, declaratia vamala de export si declaratia de incasare valutara care s-a facut prin transfer bancar de la o banca autorizata de BNR.

Petenta contesta si faptul ca organul de control a stabilit TVA deductibila mai mica decat cea inregistrata in evidenta contabila, diferenta provenind din facturile emise pentru lucrari de amenajare la un punct de lucru care este legal declarat si care a necesitat aceste lucrari la vremea respectiva; reprezinta TVA neadmis la deducere datorita lipsei instiintarii de platitor de TVA al societatilor furnizore. Petentul mentioneaza ca societatile emitente s-au eschivat de la transmiterea lor, sustinand ca din interpretarea art.25, lit. B a) si b) din OUG 17/2000, coroborate cu art.25, lit. A, punctul 11.4 a) si b) reiese ca "legiuitorul prevede recuperarea TVA de la furnizorul care nu poate face dovada de platitor de TVA". Considera ca legea "stabileste

raspunderea asupra furnizorului care este obligat sa anexeze instiintarea de platitor de TVA si nu asupra beneficiarului care este obligat sa solicite aceste documente”; suma aferenta acelorasi societati care nu se regasesc in baza de date a MF, pentru care petenta are aceleasi comentarii ca la capitolul 1; reprezinta suma aferenta facturii prin care s-a predat contractul de leasing.

Organul de control, prin procesul verbal intocmit in data de 28.10.2003, fata de sumele pentru care s-a suspendat solutionarea contestatiei, a constatat urmatoarele:

Cu privire la impozitul pe profit, diferenta de profit impozabil este compusa din:

- cheltuieli de reclama si publicitate inregistrate in contabilitate in luna decembrie 2000, fara documente justificative, respectiv facturi fiscale, iar agentul economic nu a prezentat nici contractul cu entitatea prestatoare, desi invoca existenta unei relatii contractuale. Organul de control a considerat ca aceste cheltuieli sunt nedeductibile in conformitate cu prevederile art. 4, lit. m) din OUG nr. 217/1999;
- cheltuieli privind marfurile ce au fost achizitionate de agentul economic de la societati care nu se regasesc in baza de date a Ministerului Finantelor Publice. Organul de control a considerat ca aceste cheltuieli sunt nedeductibile in conformitate cu prevederile art. 4, lit. m) din OUG nr. 217/1999, coroborate cu prevederile art. 25, pct. C, lit. a) din OUG nr. 17/2000, precum si art. 6 din HG nr. 831/1997 care stipuleaza: “Procurarea si utilizarea de formulare tipizate cu regim special de inseriere si numerotare din alte surse decat cele prevazute in prezenta hotarare sunt interzise. ***Operatiunile consemnate in aceste formulare nu pot fi inregistrate in contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzactiilor respective sunt considerate fara documente legale de provenienta***”. Inregistrarea pe costuri in luna decembrie 2000 a sumei reprezentand cheltuieli reclama si publicitate fara documente justificative si, respectiv, a unor facturi fictive aparinand unor furnizori inexistenti in baza de date a M.F.P. a determinat denaturarea volumului cheltuielilor si implicit s-a denaturat impozitul pe profit datorat bugetului de stat;
- cheltuieli privind prestarile de servicii dintr-o factura, fara detalierea acestora (obiectul prestarii, identificarea locului si momentului efectuarii serviciilor) si fara sa existe relatii contractuale intre petenta si emitentul facturii mentionate mai sus, cheltuieli nedeductibile conform prevederilor art.6 lit.r) din OUG nr. 217/1999.
- cheltuieli privind marfurile ce au fost achizitionate de agentul economic de la societati ce nu se regasesc in baza de date a M.F.P., aplicandu-se prevederile art. 4, lit. m) din OUG nr. 217/1999, coroborate cu prevederile art. 25, pct. C, lit. a) din OUG nr. 17/2000, precum si art. 6 din HG nr. 831/1997;
- cheltuieli inregistrate in luna august 2001, ce exced veniturile inregistrate din vanzarea unui mijloc fix, cheltuieli ce sunt considerate nedeductibile fiscal in temeiul art. 4 din OUG nr. 217/1999 potrivit caruia “la calculul impozitului pe profit cheltuielile sunt deductibile numai daca sunt aferente veniturilor”;
- cheltuieli privind prestarile de servicii inregistrate in lunile octombrie si noiembrie 2001 in baza contractului din 25.05.2001 si a facturilor cuprinzand contravaloare comision de intermediere. Obiectul contractului specificat la art.1, este asigurarea de catre prestator a studiilor de piata precum si cautarea de beneficiari pentru petent. Pretul prestatiei, prevazut la art. 4 din contract, este stabilit pentru marfurile vandute (tabla si motorina) de catre societatea verificata, beneficiarilor gasiti de prestator. In procesul verbal se mentioneaza ca la data controlului agentul economic nu a pus la dispozitia organului de control nici un studiu de piata efectuat de societatea prestatoare. De asemenea se precizeaza ca, analizand volumul prestatilor evidentiate de furnizor, organul de control a constatat ca societatea prestatoare

evidentiaza in facturi o cantitate nereala de produse siderurgice, mult mai mare decat cea livrata de petent clientilor sai in perioada 01.05 - 31.12.2001, perioada de valabilitate a contractului de comision. Mai mult, in lista clientilor societatii contestatoare apare chiar comisionarul ca beneficiar al marfurilor livrate de petenta - marfuri facturate la nivelul valorii de aprovizionare - fapt ce demonstreaza ca prestatia nu a fost efectiva, fiind in fapt o vanzare sub pretul de achizitie, fapt pentru care inregistrarea in contul 622 "Cheltuieli privind comisioanele" a unor operatiuni nereale, reprezinta cheltuieli nedeductibile in temeiul dispozitiilor art. 6, lit. r) din OUG nr. 217/1999.

Cu privire la taxa pe valoarea adaugata:

1. Organul de control a colectat suplimentar taxa pe valoarea adaugata, reprezentand TVA aferenta exportului de produse siderurgice realizat in luna decembrie 2000, operatiune pentru care societatea nu justifica cota zero de TVA.

Se arata ca in luna noiembrie 2000 societatea se aprovizioneaza cu produse siderurgice de la SC X, marfuri facturate de furnizor cu cota zero de TVA, in baza contractului cadru din 14.11.2000 in vederea livrarii la export.

Petenta incheie in luna decembrie 2000 contractul de vanzare-cumparare pentru export cu SC Y Bucuresti, deci cu un beneficiar cu sediul in Romania, prin care petenta, in calitate de vanzator, se obliga sa livreze cumparatorului produse siderurgice pentru export, iar cumparatorul se obliga sa achite in avans contravaloarea in valuta a acestor marfuri.

In data de 15.11.2000 petenta primeste un avans in valuta de la SC Y Bucuresti, pe dispozitia de transfer mentionandu-se ca aceasta plata reprezinta contravaloare export - conform facturii proforme din 11.11.2000.

In luna decembrie 2000 petenta livreaza produsele siderurgice intrate de la SC X, operatiune ce a fost consemnata in invoice nr. 01 si 02, fara sa intocmeasca si factura interna cu mentiunea "cota zero".

Organul de control invoca prevederile pct. 9.2 din HG nr. 401/2000 care stipuleaza:

"Exportul consta in livrarea de bunuri efectuate de contribuabili inregistrati ca platitori de taxa pe valoarea adaugata pentru **beneficiari cu sediul in strainatate** si care sunt transportate in afara teritoriului tarii, cu indeplinirea formalitatilor de export".

Organul de control precizeaza ca desi vanzatorul a efectuat formalitatile de export, prin intocmirea declaratiilor vamale din 30.12.2000, marfurile consemnate in aceste documente nu pot fi considerate livrari la export, in conditiile in care beneficiarul nu are sediul in strainatate.

Incasarea in avans a operatiunii de export nu este precizata in documentele prevazute de pct. 9.9 din HG nr. 401/2000 si nu este consemnata intr-un contract incheiat de exportator si beneficiarul extern.

In procesul verbal se ajunge la concluzia ca SC Y se substituie beneficiarului extern, operatiune neindeplinind nici conditiile prevazute in pct. 9.2 din HG nr. 401/2000. Stingerea obligatiei catre asa numitul "client extern" s-a facut artificial, conditia incasarii operatiunii nefiind indeplinita. Potrivit pct. 9.2, alin. 2 din HG nr. 401/2000 "nu beneficiaza de cota zero de taxa pe valoarea adaugata contribuabilii care incaseaza valuta in numerar sau prin transferuri bancare personale".

2. Pentru perioada verificata organul de control a stabilit o diferenta la taxa pe valoarea adaugata deductibila, formata din:

- taxa pe valoarea adaugata neadmisa la deducere, fiind aferenta facturilor ce nu au inscris taxa pe valoarea adaugata deductibila de catre societatea emitenta, taxa fiind inscrisa de catre

petenta dupa primirea facturilor, atat in factura cat si in jurnale. In plus, societatea verificata nu face dovada ca serviciile facturate sunt pentru nevoile firmei, intrand sub incidenta art. 19, lit. d) din HG nr. 512/1998 care stipuleaza: "Documentele aferente intrarilor de bunuri si servicii, care **nu sunt legate direct si exclusiv de activitatea agentului economic**, precum si cele destinate folosirii in scop personal sau pentru a fi puse la dispozitia altor persoane fizice sau juridice in mod gratuit, nu pot fi inscrite in jurnalul de cumparari, iar taxa pe valoarea adaugata nu este deductibila";

- TVA neadmisa la deducere pentru intrarile de bunuri si servicii cu facturi emise de furnizori pentru care agentul economic verificat nu a prezentat instiintarile de platitor de TVA, in conformitate cu prevederile art. 25, lit. B din HG nr. 512/1998 si ale art. 25, pct. B, lit. b) din OUG nr. 17/2000. Totodata, taxa pe valoarea adaugata deductibila inscrisa in facturile emise de comisionar, facturi analizate si in capitolul privind impozitul pe profit, a fost considerata nedeductibila, avand in vedere faptul ca prestarile de servicii facturate nu sunt reale, in conformitate cu prevederile art. 19, lit. a) din OUG nr. 17/2000;
- taxa pe valoarea adaugata aferenta facturilor emise de catre societatile care nu se regasesc in baza de date a MFP si pentru care organul de control nu a dat drept de deducere in conformitate cu prevederile art. 19, lit. a) din OUG nr. 17/2000;
- TVA neadmisa la deducere, in baza prevederilor pct. 10.10 din HG nr. 401/2000, pentru bunurile de natura mijloacelor fixe vandute sub valoarea ramasa in luna august 2001;
- taxa pe valoarea adaugata inscrisa in factura din 18.09.2000, cu specificatia generica "prestari de servicii", fara detalierea acestora si anume tipul prestarii, identificarea locului si momentului efectuarii serviciilor. Organul de control nu a dat drept de deducere pentru aceasta suma in conformitate cu prevederile art. 19, lit. a) din OUG nr. 17/2000.

In Referatul motivat cu propunerile de solutionare, in urma verificarii documentatiei prezentate de contestatara se mentin constatările inscrite in procesul verbal contestat, aratandu-se in plus urmatoarele:

Referitor la impozitul pe profit, pentru anul fiscal 2000 se mentioneaza ca nu poate fi luat in considerare contractul de publicitate prezentat de petenta la data de 29.12.2000, deoarece se refera la prestarile de servicii (reclama si publicitate) ce urmeaza a se realiza incepand cu luna ianuarie 2001.

Documentele prezentate la dosarul cauzei reprezentand facturi fiscale, state de plata si dispozitii de plata de casierie (documente emise in anul 2001) nu pot fi luate in considerare ca documente justificative pentru nota contabila efectuata in luna **decembrie 2000** prin care au fost inregistrate cheltuieli de reclama si publicitate.

Mai mult, facturile fiscale invocate de petenta ca fiind documente justificative pentru operatiunea prezentata mai sus, au fost evidentiata in conturile de cheltuieli in anul emiterii si inregistrarii lor, respectiv 2001.

Cauza supusa solutionarii consta in a stabili daca impozitul pe profit si TVA stabilite suplimentar sunt corect calculate.

In drept, sunt aplicabile prevederile art. 4 alin. (6) lit. m) din OUG nr. 217/1999 pentru modificarea si completarea OG nr.70/1994 privind impozitul pe profit, care stipuleaza:

"In intelesul alin.(1) cheltuielile nedeductibile sunt:[...]"

m) cheltuielile inregistrate in contabilitate pe baza unor documente care nu indeplinesc, potrivit Legii contabilitatii nr.82/1991, cu modificarile ulterioare, conditiile de document justificativ”.

Intrucat documentele prezentate de contestatara nu reprezinta documente care sa justifice inregistrarea pe costuri in luna decembrie 2000 a cheltuielilor de reclama si publicitate, contestatia a fost respinsa ca neintemeiata la acest capat de cerere.

Nu au fost acceptate la deducere cheltuielile cu marfa inregistrate in contabilitate pe baza unor facturi avand inscrise la furnizori denumiri ale unor societati inexistente in baza de date a MF, intrucat suma valorilor inscrise in facturile cu furnizori inexistenti, pe care petenta solicita sa fie admisa ca o cheltuiala deductibila, nu este inregistrata ca si venit impozabil la firmele de la care aceasta pretinde ca a cumparat marfa, **in drept**, sunt aplicabile prevederile art. 4(1) din O.U.G. nr. 217/1999, care defineste modalitatea de calcul a profitului impozabil ca fiind "diferenta intre veniturile obtinute [...] din orice sursa si cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile si se adauga cheltuielile nedeductibile."

La art.4 alin.6 lit.m) din OG nr.70/1994, asa cum a fost modificata si completata prin OUG nr.217/1999, se precizeaza ca sunt cheltuieli nedeductibile "cheltuielile inregistrate in contabilitate pe baza unor documente care nu indeplinesc, potrivit Legii contabilitatii nr.82/1991, cu modificarile ulterioare, conditiile de document justificativ”.

Art.6 alin.(1) din Legea contabilitatii nr.82/1991 precizeaza: "Inregistrările in contabilitate se fac cronologic si sistematic, potrivit planurilor de conturi si normelor emise in conditiile prevederilor art.4”.

Astfel de norme sunt aprobate prin HG nr.831/1997 care, la art.1 alin.(2) stipuleaza:

“Persoanele juridice si persoanele fizice prevazute la art.1 din Legea contabilitatii nr.82/1991 vor utiliza [...] numai formulare tipizate cu regim special, comune pe economie”.

La art. 6 din HG nr. 831/1997 se precizeaza: “Procurarea si utilizarea de formulare tipizate cu regim special de inseriere si numerotare din alte surse decat cele prevazute in prezenta hotarare sunt interzise. *Operatiunile consemnate in aceste formulare nu pot fi inregistrate in contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzactiilor respective sunt considerate fara documente legale de provenienta”.*

Pe cale de consecinta, inexistenta societatilor a caror denumiri sunt inscrise in facturile fiscale mentionate in Anexa nr.2 a procesului verbal atacat releva faptul ca marfa in cauza este consemnata in documente procurate din alte surse decat cele legale, de unde rezulta ca suma trecuta in acele facturi de aprovizionare nu este o cheltuiala deductibila a petentei, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si la acest capat de cerere.

Pentru cheltuielile privind prestarile de servicii care nu au acoperire in cantitati reale si in contract incheiat, fara a demonstra modul de calcul al comisionului inscris in contabilitate si ca acesta respecta contractul incheiat, **in drept**, sunt aplicabile prevederile art.4 alin.6 lit.r) din OG nr.70/1994, asa cum a fost modificata si completata prin OUG nr.217/1999, unde se precizeaza ca sunt cheltuieli nedeductibile “cheltuielile cu serviciile [...] in situatia in care nu sunt justificate de un contract scris si **pentru care nu pot fi verificati prestatorii in legatura cu natura acestora** [...]”.

Din cele retinute rezulta ca organul de control a apreciat corect ca in contul 622 “Cheltuieli privind comisioanele” societatea a inregistrat contravaloarea unor operatiuni nereale, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si pentru acest capat de cerere.

Avand in vedere ca impozitul pe profit care a generat majorari de intarziere nu s-a modificat, contestatia a fost respinsa si pentru majorarile de intarziere aferente acestuia.

Cu privire la taxa pe valoarea adaugata, in drept, sunt aplicabile prevederile art.2 din OUG nr.17/2000 privind taxa pe valoarea adaugata, care stipuleaza:

“ [...] In cazul transferului dreptului de proprietate asupra unui bun de catre 2 sau mai multi contribuabili, prin intermediul mai multor tranzactii, fiecare operatiune se considera o livrare separata, fiind impozitata distinct, chiar daca bunul respectiv este transferat direct beneficiarului final [...]”.

Din documentele aflate la dosarul cauzei rezulta ca organul de control a apreciat corect ca SC Y se substituie beneficiarului extern, operatiunea neindeplinind conditiile prevazute in pct. 9.2 din HG nr. 401/2000, deci pentru aceasta operatiune petenta nu justifica cota zero de TVA intrucat a vandut marfa catre o societate din Romania si nu catre un beneficiar cu sediul in strainatate, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata la acest capat de cerere privind TVA colectat suplimentar.

Pentru diferenta la taxa pe valoarea adaugata deductibila in drept, sunt aplicabile dispozitiile art.19 din OG nr.3/1992 privind taxa pe valoarea adaugata, conform caruia:

“[...] Dreptul de deducere priveste numai taxa ce este inscrisa intr-o factura sau alt document legal care se refera la bunuri sau servicii destinate pentru realizarea de operatiuni impozabile”.

Faptul ca furnizorul nu a inscris in facturi taxa pe valoarea adaugata nu da dreptul societatii contestatare sa calculeze quantumul TVA pe care il considera deductibila, chiar daca aceste lucrari ar fi fost necesare la un punct de lucru, asa cum sustine petenta, in consecinta contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si pentru acest capat de cerere.

Referitor la suma neadmisa la deducere deoarece este formata din sume reprezentand TVA in quantum mai mare de 2.000 lei inscrise in facturi pentru care petenta nu a prezentat dovada de platitor de TVA a furnizorilor, **in drept**, sunt aplicabile prevederile art. 25, pct. B lit.b) din OG nr. 3/1992 republicata si ale art. 25, pct. B, lit. b) din OUG nr. 17/2000, care stipuleaza:

“Contribuabilii platitori de taxa pe valoarea adaugata sunt **obligati sa solicite** de la furnizori sau prestatori facturi fiscale ori documente legal aprobate pentru toate bunurile si serviciile achizitionate si **sa verifice intocmirea corecta a acestora**, iar pentru facturile fiscale cu o valoare a taxei pe valoarea adaugata mai mare de 20 milioane ROL, **sa solicite si copia de pe documentul legal care atesta calitatea de platitor de taxa pe valoarea adaugata a furnizorului sau prestatorului**”.

Nu poate fi retinuta in solutionarea favorabila a contestatiei interpretarea data de petent art.25 lit.B a) si b) din OUG 17/2000, coroborate cu art.25 lit.A, pct.11.4 lit.a) si b) deoarece legea prevede atat obligatia cumparatorului de a intocmi corect documentele dar si obligatia

cumparatorului sa verifice ca acestea sunt intocmite corect si sa solicite instiintarea de platitor de TVA a furnizorilor in cazul in care TVA in scris in facturi este mai mare de 2.000 lei.

Nerespectarea obligatiei cumparatorului prevazute mai sus a dus la pierderea dreptului de deducere pentru TVA in cuantum mai mare de 2.000 lei in scris in facturile de aprovizionare cu bunuri si servicii, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si pentru acest caput de cerere.

Pentru TVA dedusa din facturi emise de catre societatile care nu se regasesc in baza de date a MFP deci din documente emise de contribuabili neinregistrati ca platitori de taxa pe valoarea adaugata, **in drept**, sunt aplicabile prevederile art. 19, lit. a) din OUG nr. 17/2000, care stipuleaza:

“Pentru efectuarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adaugata aferenta intrarilor contribuabilii sunt obligati:

a) sa justifice suma taxei prin documente intocmite conform legii de catre contribuabili inregistrati ca platitori de taxa pe valoarea adaugata [...]”

In aplicarea acestui articol, la pct.10.12. lit.a) din Normele metodologice aprobate prin HG 401/2000 se dispune:

“Pentru exercitarea dreptului de deducere contribuabilii inregistrati ca platitori de taxa pe valoarea adaugata sunt obligati sa justifice prin documentele legal intocmite cuantumul taxei.

Documentele legale sunt:

a) exemplarul original al facturii sau, dupa caz, alte documente specifice aprobate potrivit HG nr.831/1997, pentru bunurile si serviciile cumparate de la furnizorii din tara [...]”.

Facturile inregistrate in contabilitatea petentei intra sub incidenta art. 6 din HG nr. 831/1997 care stipuleaza: “Procurarea si utilizarea de formulare tipizate cu regim special de inseriere si numerotare din alte surse decat cele prevazute in prezenta hotarare sunt interzise. ***Operatiunile consemnate in aceste formulare nu pot fi inregistrate in contabilitate, iar bunurile care fac obiectul tranzactiilor respective sunt considerate fara documente legale de provenienta***”.

Din cele retinute rezulta ca nu se pot admite sumele deduse din facturi care nu indeplinesc calitatea de documente legale de provenienta, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si la acest caput de cerere.

Referitor la recalcularea taxei pe valoarea adaugata pentru un mijloc fix vandut sub valoarea ramasa neamortizata, mijloc fix pentru care petenta sustine ca a predat contractul de leasing, in drept, sunt aplicabile prevederile pct. 10.10 din HG nr. 401/2000, care stipuleaza:

“Pentru bunurile comercializate la un pret, exclusiv taxa pe valoarea adaugata, inferior pretului de achizitie sau costului de productie, si pentru care s-a exercitat dreptul de deducere se va proceda la recalcularea taxei pe valoarea adaugata deduse initial, in limitele taxei aferente pretului de vanzare [...]”.

Din textul de lege citat rezulta ca nu se prevad exceptii pentru bunurile achizitionate prin contract de leasing care se vand inainte de terminarea acestuia, deci organul de control a procedat corect recalculand taxa pe valoarea adaugata deduse initial in limitele taxei aferente pretului de vanzare, fapt pentru care contestatia a fost respinsa ca neintemeiata si la acest caput de cerere.